

[Oluf Pedersen.]

præmieret, i 1954 ialt 43 mill. kr. med en statsudgift på ca. 7 mill. kr. og i 1955 ialt 90 mill. kr. med en statsudgift til præmiering i dette år på ca. 14 mill. kr. Og denne udgift vil velsagtens til næste år blive ca. 30 mill. kr., hvis stigningen fortsætter. Jeg hørte nok under anden behandling, at ministeren troede, han slap med en trediedel af beløbet, men alle de 15 pct. ydes jo som fradrag ved første års skattebetaling; pengene bindes i 3 år, men opsparingen præmieres, selvom der de følgende år ingen egentlig opsparing sker; det er ingen betingelse, at opsparingen fortsætter.

Ministeren fortalte under andenbehandlingen, at det skønnedes, at ca. halvdelen af præmieopsparingen var nyopsparing, men det er jo en leg med ordene. Jeg tror snarere, man kan sige, at ca. halvdelen er nye „kontoflyttere“.

Jeg ser også af bilagene til tillægsbetænkningen, at bankerne er meget i tvivl om, hvorvidt præmieringen i det hele taget har gavnet opsparingen. Det kan i det hele taget diskuteres, om det samfundsøkonomisk set er gavnligt, at folk sætter deres penge i sparekassen eller banken fremfor at forbedre deres bedrifter.

Vi sagde i vor mindretalsudtalelse i betænkningen fra udvalget vedrørende skattelettelse for privat opsparing, afgivet den 1. maj 1952 — jeg beder om tilladelse til at citere—:

„Mindretallet anser det for afgørende for en sund og naturlig opsparing, at der føres en økonomisk politik, der sikrer et redeligt pengevæsen, det kan ikke være statens opgave at tage fra den ene og give til den anden.“

Jeg og mit parti mener, at social forsyng kan være nødvendig; det erkender vi ved vor stilling til den sociale lovgivning. Men det har ikke noget med social lovgivning at gøre, at man tager fra de fattigste, der er plaget af sygdom, eller som har mange børn, for at give pengene til de bedre stillede. Man kan måske sige: ja, men når man giver til de bedre stillede, får disse flere penge at låne ud, og så kan de fattige låne hos dem; men det er ikke tilfredsstillende for os at komme den vej ud.

Nu kan det godt være, at de 13—14 mill. kr., vi må regne med som udgift for stats-

kassen i dette år på denne konto, ikke for de gamle partier er noget stort beløb, og det er det vel heller ikke i forhold til det, man ellers rutter med. Det svarer imidlertid til en stigning i pristallet på ½ point med efterfølgende højere leveomkostninger og dyrere driftsomkostninger. Og næste år kan man vel regne med — efter den lov, der her vedtages — det kommer til at dreje sig om en forhøjelse af pristallet på et helt point. Jeg mener, vi burde hellere have brugt de penge til skattelettelse, det ville ikke have gjort staten fattigere. At jeg har ret i den betragtning, kan man forsåvidt læse i den socialdemokratiske mindretalsudtalelse i opsparingsbetænkningen fra 1952, der vel var endnu skrapere, end hvad retsforbundet gav udtryk for — i hvert fald var den mere udførlig.

På dette tidspunkt er det klart, at jeg ikke kan regne med at standse denne lovgivning, selvom vi stemmer imod lovforslaget, men jeg vil meget advare imod denne lov. Jeg vil understrege en udtalelse, som blev fremsat ved anden behandling af ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Holger Eriksen (sp. 3403):

„ . . . vi anser det for farligt at gå videre bl. a. af den grund, at hver gang man letter skattetrykket på de beløb, som kapitalen afkaster, lægger man øgede skatter på dem, hvis indkomster udelukkende hidrører fra arbejdsfortjeneste.“

Jeg går ud fra, at denne lov skyldes krisen i 1954, da venstre og de konservative som glubende ulve kastede sig over den socialdemokratiske regering, hvis økonomiske politik havde spillet fallit; den kunne ikke holde de givne løfter. For at redde livet tog regeringen derfor sin tilflugt til det middel at kaste noget for ulvene. Man tog det forslag op om præmieopsparing, som venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre var enedes om i 1952, og selvom venstre og de konservative ikke lod sig standse i deres jagt, så man, at dette forslag standsede de radikale, som derfor måske på det tidspunkt kom til at redde regeringens liv. Der er i og for sig ikke noget at sige til, at regeringen brugte dette middel i den givne situation. Men jeg nævner sammenhængen af en ganske bestemt grund, nemlig fordi jeg ser, at den store politiske fører, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, rejser